

konem přiznané tímto úřadem na jiný úřad, jest bezdůvodná z té příčiny, že ve skutečnosti úřad své rozhodovací kompetence na jiný úřad ani in eventum nepřenáší a prohlašuje pouze, že v založeném poměru mezi nájemcem a mezi pronájemkyní místností přešly by závazky i práva nájemce na úřad, kterýž by snad v budoucnosti na místě min. škol. pověřen byl správou škol menšinových, aniž stížnost proti tomuto pravému obsahu výroku formuluje nějakého stížného bodu.

Avšak pokud jde o výhradu úřadu, uvedenou pod a) a učiněnou ve prospěch učitelů škol v O. v úb. c. jest stížnost důvodná, neboť výhrada tato odporuje předpisu § 7 zák. z 3. dubna 1919 č. 189 Sb., podle něhož lze zábor nuceným nájmem místností vysloviti jen k účelům škol t. zv. menšinových po rozumu §§ 1, 2 a 5 tohoto zák. V této části tudíž slušelo zrušiti rozhodnutí ze dne 16. září 1922 podle § 7 zák. o ss.

Poslední námitka směřuje proti rozhodnutí ze 16. listopadu 1922 a vytýká nezákonnost tohoto rozhodnutí po té stránce, že připadl byt, na nějž učitel Jan H. nereflektoval, Karlu N., ač tento jest učitelem na I. české obecné škole v O., která byla zřízena před mnohými roky a není školou zřízenou na základě zák. 189/19, ani nebyla převzata do správy min. škol. Po této stránce úřad ve svém rozhodnutí ani netvrdí, že by obecná škola, na níž Karel N. působí, byla školou zmíněnou v §§ 1, 2, 5 a 7 zák. z 3. dubna 1919 č. 189 Sb. resp. převzatou podle § 2 zák. z 9. dubna 1920 č. 292 Sb., ani není opory ve spisech pro to, že by byl úřad aspoň mlčky vycházel z tohoto předpokladu. Stížnost k nss podaná tvrdí, že I. česká obecná škola v O. takovou školou není, a úřad, ač mohl tak učiniti v odvodním spise, žádného odvodního spisu nepodav, proti tomuto tvrzení se nepostavil. Musí tudíž nss míti za to, že úřad při svém rozhodování vycházel z předpokladu, že nejde o školu zmíněného zvláštního způsobu. Prohlašuje nicméně podle § 7 zák. 189/19 nucený nájem místností v st-lčině domě pro byt učitele, nepůsobícího na takové menšinové škole, rozhodl úřad v rozporu s předpisem cit. § 7, který řečené opatření připouští výslovně jen ve příčině zmíněných v něm škol menšinových. Tato námitka stížnosti jest tudíž důvodná a slušelo rozhodnutí ze dne 16. listopadu 1922, které obsahuje jedině tento výrok, jakožto nezákonné v celku zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 3313.

Nemocenské pojištění: I. Fondem jest samostatný souhrn jmění věnovaného určitému účelu. — II. Israelitská náboženská obec není veřejným fondem ve smyslu § 3 zákona o nemocenském pojišťování.

(Nález ze dne 3. března 1924 č. 3686.)

Věc: Israelitská obec náboženská v H. proti ministerstvu sociální péče o nemocenské pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Okr. nem. pokladna v H. vyzvala představenstvo isr. nábož. obce v H. přípisem z 10. září 1921, aby přihlásilo osoby v jeho

službách zaměstnané dodatečně k nemocenskému pojištění, načež představenstvo v přihlášce uvedlo, že zaměstnává Dra J. R. od r. 1894 a Tobiáše B. od r. 1912. Na to předepsala okr. nem. pokladna představenstvu nemoc. příspěvky za dobu od 1. ledna 1919 do 31. prosince 1919 částkou 226 K 64 h, od 1. ledna 1920 do 31. prosince 1920 284 K 58 h, od 1. ledna 1921 do 31. prosince 1921 1036 K 80 h, dále na zaměstnavatelských příspěvcích ke krytí cen mlýnských výrobků za dobu od 1. září 1920 až do 31. prosince 1920 208 K, a od 1. ledna 1921 do 31. srpna 1921 430 K.

Výměrem ze 16. března 1922 zamítla osp. v H. námitky náboženské obce proti tomuto předpisu z následujících důvodů:

»Zaměstnanci isr. obce náboženské podléhají podle § 1 zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb. nemocenskému pojištění, ježto jich nelze uznati za zaměstnance veřejného fondu. Jest tudíž předpis okr. pokladny nem. v H. po právu. Jelikož shora cit. zákon byl veřejně vyhlášen, nelze uznati námitku isr. obce nábož., že o předpisech tohoto zák. nebyla vyrozuměna. Také námitka, že zaměstnanci nepoužili výhod pojistné povinnosti, jest dle zákona bez významu, protože by okr. nem. pokladna dle předpisu § 32 cit. zák. měla v případě použití těchto výhod regresní nárok vůči náboženské obci. Na námitky rázu finančního nelze dle cit. zák. bráti zřetel.«

Výměr tento byl rozhodnutím zsp-é v Brně ze 17. května 1922 potvrzen z důvodu, že nem. pojistná povinnost oněch osob, jakož i nař. výměrem vyslovená povinnost zaměstnavatele k placení pojistných příspěvků založena jest v předpisech §§ 1, 2 a 33 zák. z 30. března 1888 č. 33 ř. z., pokud se týče §§ 1, 3 a 33 zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb. týkajícího se nemocenského pojištění dělníků.

Nař. rozhodnutím z 8. srpna 1922 min. soc. péče odvolání židovské obce náboženské v H. z důvodu nař. rozhodnutí nevyhovělo. K námitkám, že náboženská židovská obec nemohla své zaměstnance k nemoc. pojištění přihlásiti, dokud před vydáním výnosu min. soc. péče z 3. května 1921 č. 2895-F-21 byli tito považováni za nemocenské pojistné povinnosti nepodléhající a že proto nemůže býti uznána povinnou, aby nem. pokladně doplatila příspěvky i za dobu před vyrozuměním o tomto výnosu již uplynulou, — podotknuto, že podle ustanovení § 1 nem. zák. jsou osoby tam uvedené podrobeny nem. pojistné povinnosti již ze zákona a také povinnost k placení příspěvků zaměstnavatelem jest stanovena nemocenským zák. v § 33. Předpis nem. pokladny k dodatečnému zaplacení příspěvků od 1. ledna 1919 nepřesahuje tři let, ve kteréžto době se podle ustanovení § 3 zák. z 8. února 1909 č. 29 ř. z. právo k předepsání pojistných příspěvků promlčuje.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podaná namítá, že nař. rozhodnutí odporuje § 3 zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb., z jehož znění vysvitá, že zmínění zřizenci pojistné povinnosti podrobeni nejsou, poněvadž sluší je považovati za osoby ustanovené se stálým služným u obce aneb u veřejného fondu. Správnost tohoto právního názoru vyvozuje stížnost též z § 22 zák. z 21. března 1890 č. 57 ř. z., jenž propůjčuje náboženské obci pro vymáhání dávek stanovami uložených politickou exekuci.

O stížnosti uvažil nss toto:

Pokud stížnost namítá, že isr. nábož. obec v H. jest obcí ve smyslu § 3 nem. zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb., a že zmínění zřízení z tohoto důvodu pojistné povinnosti podrobeni nejsou, nebyla tato námitka ve správním řízení uplatňována a v pořadí instancí správních úřadů vyřešena, a nemohl tudíž nss se s ní zabývat (§ 5 zák. z 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876).

Pokud však stížnost námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá o právní názor, že nábož. obec israelitská jest veřejným fondem ve smyslu § 3 cit. zák., jest stížnost bezdůvodná. Všeobecně rozumí se fondem podle platného právního řádu samostatný souhrn jmění věnovaného určitému účelu. Podle zák. z 21. března 1890 č. 57 ř. z., na který se odvolává stížnost, však jest náboženská obec, tvořící základ pro úpravu vnějších poměrů právních israelitské společnosti náboženské, souhrn všech příslušníků israelitského náboženství, kteří v určitém obvodu mají své řádné bydliště. Jméno náboženské obce jest pouze prostředkem k dosažení účelů, jež obec podle § 1 cit. zák. sleduje, není však samostatným právním subjektem. Není-li však nábož. obec isr. fondem vůbec, pak netřeba se zabývat ani otázkou, byla-li by fondem veřejným, o němž mluví § 3 cit. nemoc. zákona.

Osoby, o něž jde, rabín Dr. J. R. a Tobiáš B. nejsou pak ve službách fondu, tím méně fondu veřejného, nýbrž ve službách zmíněného souhrnu osob, jsou ustanoveni od zákonitých zástupců jeho a konají služby pro něj. Není tu tedy tvrzeného předpokladu pro osvobození od povinnosti pojistné podle cit. § 3 a jest nař. rozhodnutí po této stránce ve shodě se zákonem.

Na tom nemůže měniti nic okolnost, že až do vydání výnosu žal. úřadu z 3. května 1921 zaměstnanci náboženských obcí židovských nebyli uznáváni za povinny nemoc. pojištěním, poněvadž sebe delší praxe zákonu odporující nemůže založiti nárok na to, aby kogentní předpisy zákona nebyly prováděny.

Namítá-li konečně stížnost, že okr. nem. pokladně nepřísluší vůči zaměstnavateli nijaké nároky, jestliže jí na podporu zaměstnance pozdě ohlášeného nevznikly žádné výlohy, jest námitka tato vyvrácena předpisem § 33 nem. zákona, jenž ukládá zaměstnavateli povinnost zaplatiti celé příspěvky, které podle zákonného nebo statutárního předpisu mají býti placeny pokladně za osoby, podrobené pojištění, jež zaměstnává. Stížnost jest na omylu, dovolává-li se ustanovení § 32, poněvadž toto ustanovení jedná o náhradě nákladů, jež vzešly pokladně s podporou pojištěnce neohlášeného nebo ohlášeného teprve po onemocnění, povinnost náhrady tohoto obsahu však st-lce uložena nebyla.

Stížnost, jež jiných námitek nečiní, zejména nenamítá, že by nař. rozhodnutí, pokud jde o dobu od 1. ledna 1919 do 30. června 1919 odporovalo zákonu z 30. března 1888 č. 33 ř. z. z roku 1889, bylo proto z důvodů shora uvedených zamítnouti.

Č. 3314.

Š k o l s t v í: I. * Předpisy nařízení ze 6. prosince 1920 č. 608 Sb. o jmenování zástupců občanstva v okresním školním výboru neodporují zákonu. — II. * Ani z nařízení č. 608/1920 ani z jiného předpisu